

with usura ALEXIS DESTOOP, VIDEO-INSTALLATIE, 2001

aliteit van dit beeld is voor mij dan ook niet belangrijk, omdat het procédé in belangrijke mate hetzelfde blijft.

Het procédé werkt vanuit de vreemdheid van het lichaam. Wanneer je het lichaam aanwezig stelt in zijn fysicaliteit, zal dat lichaam altijd door de blik van de Ander gethematiseerd worden. En die blik is sowieso gedreven door drift, door seksualiteit, waardoor de scheur die ontstaat in het toevouwen van de schouderbladen een puur vleeselijke imaginatie op het spel zet. Wat ik toon is de evolutie van het lichaam naar dit puur vleeselijke en weer terug.

Wat ik ook tastbaar wil maken is de dubbelheid van het subject en zijn lichaam. Dat is niet één ding, maar het is ook niet gescheiden.'

7. *With Usura*: videoproject. Performers worden aan de voeten opgehangen en worden gevraagd een houding aan te nemen die deze situatie verloochent. De omkering van hun positie wordt later in de projectie opnieuw rechtgedraaid. De uiteindelijke installatie toont dus beelden van rechtopstaande lichamen, in een vreemdsoortige, verkrampde verstarring. Het is een werk over uitputting, dat zijn eigen uitgangspunt onzichtbaar maakt. Het zijn lichamen die aan hun eigen gewicht lijden en eraan ten onder gaan, maar dat is op het eerste zicht niet te merken. Het feit dat je dat als toeschouwer niet weet, laat je verloren achter. De lezing wordt slechts mogelijk

doorheen identificatie, waarin zich het weerstandige van het beeld uitdrukt.

Het is een installatie die zich verzet tegen snelle consumptie. Het werk weerstaat een al te snel begrijpen; het laat zich slechts langzaam kennen, eist zijn autonomie op binnen de omringende ruimte.

8. 'De beweging die gegenereerd wordt, kan ook niet op een andere manier worden gegenereerd. Het is de conditie waarin de performers geplaatst worden, die onvermijdelijk een eigen vorm voortbrengt. Ik vind het noodzakelijk om een medium te bespelen vanuit zijn eigen intrinsieke mogelijkheden.

Het uitgangspunt voor deze installatie was eigenlijk een zeer concrete vraag: hoe kan je lijden zichtbaar maken? Een opengereten lijf roept alleen een onmiddellijke distantiëring op. Dus ga je op zoek naar een manier om het kijken langzamer te doen verlopen, naar een problematiseren dat een zoeken op gang brengt, dat uiteindelijk bij de gruwel terecht komt.

Waar ik nu mee bezig ben is met het uithollen van betekenaars, het betekenend mechanisme van het medium blootleggen. De vraag is dan: wat kan je doen met die leegte? Wat gebeurt er als je iemand confronteert met leegte?

9. Twee opmerkingen over het beeldgebruik in deze installatie.

In een inleiding op een congres over de relatie tussen het 'live' en het 'gemediatiseerde' beeld, zet Philip Auslander deze dichotomie in vraag. Traditioneel wordt de live performance beschouwd als een onherhaalbare act, die in zijn elektronische reproductie niet meer dan een schijn van het oorspronkelijke gebeuren zichtbaar maakt. Peggy Phelan omschrijft performance als '*representation without reproduction*'.

Het kritische karakter van het reproduceerbare beeld wordt in vraag gesteld omdat dit beeld zich zou inbedden in een economisch systeem van herhaling en uitholling.

Auslander stelt zich terecht de vraag, of '*using technology of reproduction in ways that defy that economy may be a more significantly oppositional gesture than asserting the value of the live.*'

Een tweede punt dat hij aansnijdt, wanneer hij de 'elektronische ontologie' van de media probeert te omschrijven, is de constante afwezigheid van het beeld in de elektronische weergave. Het televisiebeeld, dat per frame wordt opgebouwd uit een elektronische scan van twee beelden, is nooit compleet. Het elektronische beeld is voortdurend in beweging en nooit aanwezig. Het elektronische beeld is bijgevolg een inherent product van het nu, dat geen fundamenteel onderscheid maakt tussen het live-element en de herhaling, omdat de productie van het beeld enkel in het heden bestaat. Daardoor is het elektro-